

[Thorndahl]

nisterens omfattende redegørelse på de 14 sider.

Nu ved man godt, at konklusionen eller løsningen, eller hvad man nu vil kalde det, på en sådan redegørelse ligesom i en kriminalroman kommer på den sidste eller de sidste sider. Når jeg læser en kriminalroman, kan jeg af og til få en voldsom trang til at snyde og slå op på de sidste sider for at få spændingen udløst, mens jeg sidder og læser. Men i dette tilfælde holdt jeg altså spændingen ud. Hvad mundede indenrigsministerens redegørelse så egentlig ud i? Hvad havde alt dette arbejde egentlig ført ministeren frem til? Ja, indenrigsministeren slutter:

»Med de ændringer i finansieringsordningen, som netop er omtalt, er det regeringens opfattelse, at forskellen mellem den direkte og den indirekte beskatningsret er af mere teoretisk end reel karakter, så længe de finansierende amtskommuner reelt kun kan tilvejebringe tilskuddet til hovedstadsrådet gennem en forøgelse af beskatningen. Forskellen er her nærmest begrænset til at vedrøre spørgsmålet om, hvorvidt det af skattebilletten skal fremgå, med hvilken procent den enkelte borger bidrager til hovedstadsrådet.

Sammenfattende kan det konkluderes, at regeringen på det foreliggende grundlag ikke finder anledning for at foretage væsentlige ændringer i den gældende lov om hovedstadsrådet ved den kommende revision i folketingssamlingen 1980-81.«

Da jeg havde læst det, begyndte jeg forfra, grundigt, og da jeg havde gjort det én gang til, begyndte jeg at lede med lys og lygte, men til sidst gik det op for mig – det er måske, fordi jeg er lidt tungnem – at den ret ligegyldige konklusion var det resultat, som indenrigsministeren og regeringen var kommet til efter alle disse år og efter alt dette arbejde.

Jeg sad i nogen tid med en underlig flov smag i munden og følte mig nærmest lidt snydt, for jeg havde været spændt, da jeg startede på at læse denne redegørelse. Men i alt mismodet dukkede der en tanke op, som satte sig fast med irriterende styrke, og som jeg egentlig ikke kunne komme af med og heller ikke har sluppet endnu. Den lød: er det egentlig ikke sådan, de plejer at lave den? Har du ikke set det her så tit? Man starter med at udforme en ny og væsentlig

lovgivning med helt uklare bemyndigelser og meget upræcise eller manglende konsekvensberegninger. Den usikkerhed, der naturligt knytter sig til lovgivningen på denne baggrund – en usikkerhed, som naturligt også spiller en rolle for de politikere, der behandler forslaget her i salen og i udvalgene – eliminerer man eller afdæmper med det sædvanlige politiske krumspring: man indsætter en revisionsbestemmelse.

Denne lille genistreg får lovforslaget til at glide ned.

Revisionsbestemmelsen lever man normalt ikke op til. Det er også kutyme. Der kommer et lovforslag, der ændrer tidspunktet for den lovfæstede revision med nogle år, og denne ændring begrundes normalt med, at det hele er uhyre indviklet, og at det er meget svært at tage endelig stilling på det nuværende grundlag. Det, der opnås, er, at den pågældende administration på grund af forskydningen af revisionstidspunktet – den administration, som man egentlig ikke fra folketingets side har taget endelig stilling til, som man ikke har opfattet som permanent – cementeres. Når man så omsider fra embedsmændenes side, hvem det så er, beslutter sig for, at nu gør det nok ikke noget, at politikkerne får taget endelig stilling, så får man ligesom gjort tingene op og får dem rettet af, og det gør man formentlig ud fra den betragtning, at det vil der nok ikke kunne ske noget særligt ved. Så kommer der et politisk oplæg med en konklusion, som nøjagtig svarer til det, som indenrigsministeren har præsenteret for os i dag. Denne fornemmelse fjernede ligesom mismodet, den forklarer det i hvert fald.

Herefter vil jeg gå lidt mere over til indholdet og se på hovedstadsrådets personale, for dér kunne man måske måle denne cementeringsgrad, denne cementeringsmekanisme, som er en del af revisionudskydelsen – og måske forklaringen på den. Ser man på væksten i de år, vi kender, fra etableringen den 1. april 1974 og til i dag, og ser på det administrative personale – vi ser bort fra HT-personalet, men ser bare på det administrative personale, som ligesom udtrykker cementeringsgraden – og sætter personaletallet i 1974 til 100 pct., så kan vi se, at i 1975 var der allerede sket en vækst på 29 pct., en vækst, der i 1976 – altså i forhold til 1974 – var forøget til 68 pct., i 1977 er den steget til